

[Gottschalck-Hansen.]

var ikke grund til at kyse og skræmme folk, det var ikke noget problem. Men det viste sig, som månederne, ugerne og dagene gik, at disse overfald blev stadig hyppigere. Det er med ikke ringe tilfredshed, jeg i dag hører den højtærede justitsminister ytre sin glæde over, at antallet af disse overfaldsforbrydelser er gået meget betydeligt ned, og så peger ministeren på de ting, som jeg dengang som en ganske almindelig lægmand, der talte som en lægmand om disse ting, tillod mig at pege på. Loven skrives nok af jurister og for jurister, men også for folket, og jeg tillod mig at pege på en skærpet strafudmåling. I dag siger ministeren, at det har været en af årsagerne sammen med vanskeligheden ved at få benådning gennemført, mere politi på gaden og alle disse ting. Det havde været klogt, om ministeren havde været mindre forsigtig dengang, så var vi kommet resultatet nærmere tidligere.

Jeg må erkende overfor ministeren, at det var en fortalelse, at jeg brugte udtrykket berigelsesforbrydelser; det var voldsforbrydelser, jeg tænkte på, og jeg beklager, at jeg gjorde mig skyldig i denne fortalelse.

Jeg mener ikke — det kan bero på et skøn, ministeren kan have sin mening og jeg min — at det er tilstrækkeligt, at samfundet gennem selve dommen har placeret lovovertrædelsen. Det er ikke nok, at man bare giver en karakter, og så er det hele overstået, for så kunne vi lige så godt lukke fængslerne, lige så godt standse hele apparatet; det måtte da være det bedste og mest hensigtsmæssige. Jeg synes, at respekt for de love, vi har, og de domme, der afsiges, må være rigtig, rimelig og naturlig.

Det ærede medlem fru Edel Saunte har enten ikke hørt eller ikke forstået, hvad jeg sagde. Jeg ytrede mig ikke på noget punkt eller på noget område udfra sætningen: øje for øje og tand for tand. Jeg pegede bare på, at der efter min opfattelse — og den opfattelse har jeg lov at have og give udtryk for — bør være mening i selve straffesystemet; det synes jeg ikke der er.

Endelig omtalte det ærede medlem, at det var uhyre vanskeligt for et menneske,

der een gang havde været prøveløsladt og påny blev straffet, igen at opnå prøveløsladelse. Jeg skal ikke gøre mig klog på disse ting, men blot minde om, at man i henhold til lovforslagets § 5 om ændring af straffelovens § 66, stk. 1, tilsigter at lempe de nugældende regler for fanger, der er i sikkerhedsforvaring, således at et menneske, der kommer i sikkerhedsforvaring for anden gang, kan komme ud efter 4 års forløb. Da de nugældende regler kræver 8 år, bliver der altså derved mulighed for øget adgang til ny prøveløsladelse.

Thestrup: Jeg er ganske enig med det ærede medlem fru Erna Sørensen om, at sædelighedsforbrydelser overfor børn er noget meget graverende og noget, der må gribes stærkt og hårdt ind overfor. Jeg tror ikke, der er nogen jurist, der på det punkt har andre anskuelser; det kan jeg i al fald ikke tænke mig. Men jeg må dog sige, at der er jo også strenge straffe foreskrevet herfor, særdeles strenge straffe. Det er dog vel ikke det ærede medlems mening at ville have strengere straffe end dem, der står i straffeloven? Det er også sådan, at der ved domstolene udmåles særdeles strenge straffe i disse tilfælde. Det ligger vel iøvrigt også således, at de mennesker, der her er tale om, ofte ender i psykopatforvaring eller andre af disse ganske særlige strafarter. Ofte drejer det sig om sindssyge og meget, meget ofte om åndssvage forbrydere, overfor hvilke der gælder helt andre betragtninger.

Jeg vil henvise til det, jeg sagde om, hvad der er befolkningens virkelige indstilling, sådan som den kommer frem, når man står overfor de enkelte mennesker i en domsmandssag. Jeg har også i sædelighedssager oplevet, set og hørt befolkningens anskuelser; folk er i virkeligheden tilbøjelige til at give mindre og mildere straffe end dem, jeg selv går ind for. Når jeg skal sige min mening, er den virkelige nordiske indstilling — hvis vi skal tale om noget sådant — ikke den, at man, hvis der foreligger en grov krænkelse, selv går lige til det yderste, at man virkelig vil have hævnmomentet frem. Jeg tror tværtimod, indstillingen er den i enhver situation at bevare mådehold og ikke komme altfor langt bort fra det rimelige.